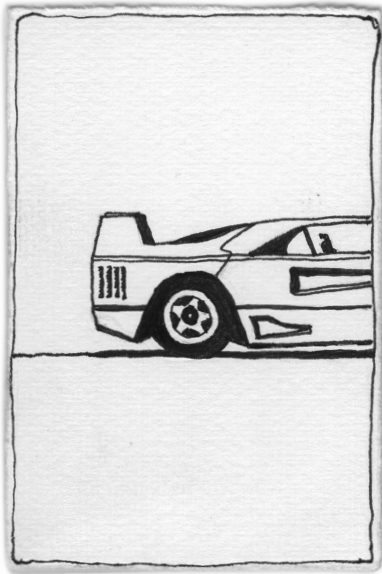

VAN DIE DAGEN
AMANDA MAXWELL

Vertaling Ariane Schluter

Uitgeverij De Harmonie – Amsterdam

MORIATI'S MUZE

Op weg naar huis van de videotheek zoekt een Ferrari langs me, die vervolgens stopt. Ik hoor mijn naam, maar kijk niet op. Mensen in sportauto's weten mijn naam niet. Maar ik hoor hem nog een keer, dus ik werp een blik opzij. Andy, mijn ex-vriendje zit achter het stuur, en Gina, mijn ex-beste vriendin, zit naast hem. Ik word misselijk. Ze rijden achteruit en steken een parkeerplaats in naast mij.

'Hé lieverd,' zegt Gina, terwijl ze uitstappen. Ze draagt hakken die zo hoog zijn dat ze haar bij elke stap naar voren duwen en heeft een zijden sjaal om haar hoofd geknoopt. Haar benen zijn bloot onder haar rok, ook al is het hartje winter en staat er een gure wind.

Andy geeft me een kus op mijn wang. Door de geur van zijn aftershave wil ik huilen en spugen en met mijn heupen draaien tegelijk.

'Van wie heb je die auto gejat?' vraag ik.

'Vind je 'm mooi? Er is, eh, wat geld onze kant op gerold.'

'Ja,' zegt Gina. 'We hebben een schilderij verkocht. Hé, kom even een drankje met ons doen.'

'Nee,' zeg ik. 'Ik ga naar een...'

Ze pakt mijn hand. 'Ah toe nou. Ik mis je gezelschap.'

'Jij mist mijn gezelschap?'

'Wij trakteren,' zegt Andy.

Ik weet dat ik er eigenlijk vandoor zou moeten gaan. Ik zou beleefd moeten groeten en naar huis gaan, maar ik doe het niet. Het is als met ramptoerisme: als ik ze samen zie ga ik helemaal kapot, maar ik kan niet wegstaren.

Andy zet een mojito voor me op tafel. Ik haat het dat hij nog steeds weet wat ik lekker vind. Ik haal het rietje uit het glas en neem een flinke slok.

'Dus jullie hebben een schilderij verkocht?'

'Ja,' zegt Gina stralend. 'Een Moriati.'

'Echt waar? Bedoel je een Edgar Moriati?'

'En niet zomaar een Edgar Moriati,' zegt Andy. 'Een portret van Edgar Moriati... van Gina.'

Ik kijk van hem naar Gina. Ze lacht bescheiden.

'Heeft Moriati een portret van jou gemaakt?'

Ik heb niet veel verstand van kunst, en zij ook niet, maar iedereen die in Australië naar school is geweest weet wie Moriati is. Hij is onze blockbuster, als toeristen hiernaartoe komen willen ze altijd zijn werk zien. In de jaren zestig heeft hij de beroemde serie *Waltzing Matilda* gemaakt, schilderijen die nog steeds voor boekomslagen en postzegels worden gebruikt en als ingelijste prints in dokterspraktijken hangen. Zijn schilderij *Bunyip* – van het legendarische watermonster uit de mythologie van de Aboriginals – haalde ongeveer een half jaar geleden de voorpagina van de *Sydney Morning Herald* toen het het record brak van het duurste Australische kunstwerk

dat ooit op een veiling was verkocht. Hij is echt een grote naam.

Gina glimlacht naar me, aan de andere kant van de tafel. Ze was tien jaar lang mijn beste vriendin. We hebben allebei de helft van een hartje op onze enkel getatoeëerd. Andy was vier jaar mijn vriend. Over twee jaar wilden we aan kinderen beginnen.

'Vertel jij het verhaal maar, schat,' zegt Gina. 'Dat kun jij beter dan ik.'

Ik krijg de kriebels van de manier waarop ze met haar wimpers fladdert als ze iets tegen hem zegt.

'Tuurlijk,' zegt hij en hij draait zich naar me toe. 'Nou, je weet toch dat Gina elke ochtend op Darlinghurst Road de bus naar haar werk pakt?'

Ik geef geen antwoord, dus hij gaat verder.

'Je hebt daar dat oude, leegstaande gebouw aan de overkant van de weg, dat pakhuis, weet je welk pand ik bedoel?'

Ik weet welk pand hij bedoelt.

'Jep, nou, een paar weken geleden staat ze bij die bushalte en ziet ze dat schilderij achter een van die oude pakhuisramen. Het is een portret en het lijkt verdomd veel op haar. Het is een beetje abstract, maar de vrouw erop is bloedmooi, met heel lange benen en kort haar, en ze draagt precies zo'n sjaal als die van Gina.'

Gina valt hem in de rede. 'Het was een naaktportret van mij.'

'Dat wilde ik net gaan zeggen, schatje,' zegt Andy, terwijl hij zachtjes in haar arm knijpt.

Ik wil kotsen.

'Oké, Gina staat dus naakt op dat schilderij. En ze had de maand ervoor al bijna elke ochtend een oude

man door dat raam zien kijken, dus ze weet wie de kunstenaar is. Maar het is best wel eng, weet je, want hij heeft naar haar zitten kijken en zich haar naakt voorgesteld en zo. Dus de volgende dag besluit ze om een halte eerder op te stappen dan gebruikelijk, om hem te mijden.'

Hij kijkt naar Gina. 'Ik kan nog steeds niet geloven dat je toen niks tegen me hebt gezegd.'

Ze rolt met haar ogen. 'Heb ik je toch al uitgelegd,' zegt ze. 'Ik wou niet dat je je zorgen zou maken.'

'Hoe dan ook, de volgende dag zit ze in de bus, niks aan de hand, en als ze langs het verlaten pakhuis rijdt ziet ze dat het schilderij verdwenen is, maar de oude man zit er nog wel en kijkt uit het raam. Ze probeert onderuit te zakken in haar stoel, maar het is al te laat, ze hebben oogcontact gemaakt.'

Andy en Gina hebben hun drankje nauwelijks aangeraakt, maar ik heb mijn glas al helemaal leeg. Andy onderbreekt zijn verhaal om nog een mojito voor me bij de bar te halen.

'Ach, doe d'r ook maar twee!' roep ik hem na.

Gina weet dat ik vervelend word met een slok op, en ze weet dat ik dat weet, dus we zitten ongemakkelijk te wachten totdat Andy terugkomt. Hij zet twee mojito's voor me neer en gaat zitten.

'Oké, zal ik doorgaan?' vraagt hij.

'Ik ben een en al oor,' zeg ik.

'Oké. Nou, volgende dag, zelfde verhaal, Gina stapt weer een halte eerder op, maar dit keer gaat ze aan de andere kant van de bus zitten zodat die oude vent haar niet zo makkelijk kan zien. Als ze bij Darlinghurst Road komen is het leeg achter het pakhuisraam: het schilderij is weg en de man ook. Maar dan ziet ze het

schilderij letterlijk in het bushokje staan. Die oude man heeft het daar overduidelijk voor haar neergezet, schuin rechtop op het bankje. Dus ze springt natuurlijk de bus uit, pakt het schilderij en rent ermee naar huis.'

Andy heeft inmiddels over de tafel Gina's hand gepakt en ik weet dat ze een toneelstukje voor me opvoeren, maar dat hoeven ze helemaal niet te doen. Ik stel me hun leven samen toch al voor als een eindeloze strandwandeling bij maanlicht.

'En wat gebeurde er toen?' vraag ik.

'Nou, kom ik die avond thuis van mijn werk, staat dat schilderij daar bij onze ontbijttafel. Ik heb geen idee wat er allemaal aan de hand is, dus ik ga in eerste instantie natuurlijk helemaal uit m'n dak. In mijn ogen heeft Gina naakt voor iemand geposeerd en ik kan alleen maar denken hoe ik 'm een klap voor z'n harses zal geven als ik erachter kom wie het is, omdat ik de enige ben die haar naakt mag zien.'

Vroeger zag ik haar altijd naakt. Ik heb zelfs een keer een *Brazilian wax* bij haar gedaan toen ze na een lange seksloze periode achter een of andere jongen uit Holland aan zat en het niet lukte om voor hun eerste date een afspraak te krijgen met onze schoonheidsspecialiste. We woonden samen in die tijd en ze dacht dat ze het wel even zelf kon doen, maar toen ze de eerste waxstrip eraf trok viel ze flauw. Ik vond haar bewusteloos op de vloer van de badkamer, met haar dijen en billen aan elkaar gewaxt. Ik moest haar wakker schudden, een groot glas wodka geven en het er allemaal aftrekken. Dat soort dingen doe je voor je beste vriendin.

Ik concentreer me weer op Andy's verhaal. 'Gina

vertelt over die oude man bij het raam... en ik wil 'm eigenlijk nog steeds op z'n bek slaan, maar ze krijgt me rustig en dan kijken we samen weer naar het schilderij. Het is niet helemaal onze smaak, maar je kunt wel zien dat het door een goeie kunstenaar is gemaakt en we denken, goh, misschien kunnen we het in de logeerkamer ophangen of zo.'

Nu beginnen ze allebei te giechelen.

'Daarna proberen we natuurlijk de handtekening te lezen en die lijkt op "Moriati". Ik ben er vrij zeker van dat dé Moriati al een paar jaar dood is, maar als Gina hem googelt ontdekken we dat hij nog steeds springlevend is. Volgens Wikipedia is hij vijfentachtig, maar heeft hij al zijn geld erdoorheen gejaagd en is hij dement... hij woont nog steeds in Sydney, maar is dakloos en heeft in de afgelopen tien jaar geen nieuw schilderij meer gemaakt.'

'Nou, dat moeten ze dan nu maar gaan bijwerken, hè,' zegt Gina en ze kijken me allebei aan met een zelfvoldane grijns. Ik zie dat ze bijna precies dezelfde perfecte tanden hebben. Hun kinderen gaan straks geen beugel nodig hebben.

'Geweldig,' zeg ik. 'En hoeveel hebben jullie uiteindelijk voor het schilderij gekregen?'

'Nou,' zegt Andy. 'We wisten dat we goud in handen hadden. Want niet alleen is het de eerste Moriati in meer dan tien jaar, het zou ook weleens zijn laatste schilderij kunnen zijn. We hebben even snel onderzoek gedaan en kwamen erachter dat als we het via een kunsthandelaar zouden verkopen, die een enorme commissie zou pakken, vijftig procent of meer, dus we besloten het slimmer aan te pakken en de tussenpersoon te skippen. Je weet toch nog wel dat mijn zus

bij *PriceWaterhouseCoopers* werkt? Ja, nou, die hebben een grote kunstcollectie met allemaal peperdure werken, en mijn zus heeft een afspraak voor ons geregeld met hun mannetje, hun bedrijfskunstinkoper, of hoe ze hem ook noemen. Helemaal perfect.'

'Hij was zo lief,' zegt Gina. 'Toen we lieten zien wat we hadden raakte hij zo opgewonden dat hij bijna moest hijgen, net een kleine puppy.'

'Hij bood ons ter plekke drie miljoen dollar,' zegt Andy.

'Drie miljoen is niet slecht voor nietsdoen in een bushokje,' zeg ik.

'Ik was niet niets aan het doen,' protesteert Gina lachend. 'Ik was op dat moment een sudoku aan het maken op mijn telefoon.'

'We zijn eigenlijk nog aan het wachten op dat geld van pwc,' merkt Andy terloops op. 'Het komt over een paar weken door, ze moeten alleen nog even laten onderzoeken of het schilderij een originele Moriati is. Maar we weten allemaal dat het authentiek is, dus dat is alleen maar een formaliteit. De borg die ze ons gaven was toch al genoeg om de financiering voor die auto rond te krijgen, dus dat was wel een feestje waard, en zodra de rest binnen is betalen we hem af en gaan we misschien een maand naar Spanje of zo. En dan kan Gina haar baan opzeggen en serieus aan haar gedichten gaan werken.'

'Wauw,' zeg ik. 'Wat een verhaal, zeg. Jullie boffen maar.'

'Jep, het is best wel geinig om in een Ferrari naar je werk te gaan, in plaats van met de bus.'

Ik hoop dat ze een dodelijk ongeluk krijgen in die vervloekte Ferrari.

‘Hé,’ zegt Gina, met een onverwacht liefdevolle klank in haar stem. ‘Ik meende het toen ik zei dat ik jouw gezelschap mis.’

‘Ja ach, ik mis het om een beste vriendin en een vriend te hebben die niet met elkaar neuken.’

Ze snuift en draait zich om naar Andy. ‘Ik dacht dat ze daar nu toch wel overheen zou zijn,’ zegt ze.

‘Ben ik ook,’ zeg ik, terwijl ik kalm mijn glas omgooi zodat wat er over is van mijn derde mojito over tafel in haar schoot loopt. Ze kijkt me woedend aan. Andy helpt haar overeind en begint met servetjes haar rok te deppen.

‘Dat was echt nergens voor nodig,’ zegt ze als ze van tafel gaat en wegloopt naar de wc’s.

Ik blijf achter met Andy. Ik wacht tot hij me uitkafert, of het op zijn minst voor Gina opneemt, maar dat doet hij niet. Hij kijkt naar me, glimlacht flauwtjes en zucht.

‘Ik mis jouw gezelschap ook,’ zegt hij.

Als ik niet reageer legt hij onder tafel zijn hand op mijn knie en probeert mijn blik vast te houden. ‘Wat Gina en ik hebben,’ zegt hij, ‘is niets vergeleken bij wat jij en ik hadden.’

‘O, echt?’ zeg ik neerbuigend. ‘Want het ziet er best herkenbaar uit allemaal... alleen een goedkopere versie. Alsof je een heel slap vervolg ziet op een geweldige film.’

‘Doe dat nou niet,’ zegt hij. ‘Ik hield van je. Je was mijn soulmate... diep vanbinnen weet ik dat je dat altijd zult zijn.’

Hierop kan ik alleen maar bitter lachen. Ik duw zijn hand van mijn been en sta op. Ik wil naar buiten lopen, maar in plaats daarvan ga ik naar de bar en bestel

nog een drankje. Ik ga op een barkruk zitten en draai me pas om als ik boven de muziek uit het geronk van de Ferrari hoor.

Het wordt maandag en het is ijskoud, maar ik ben al voor dag en dauw op Darlington Road. Ze kunnen in de stront zakken. Als Gina miljoenen kan verdienen door in een bushokje te staan op weg naar haar werk, dan kan ik dat ook.

Ik weet niet hoelang ik daar moet blijven met mijn inmiddels bevroren vingers en tenen, maar ik probeer me volledig te concentreren op het vervallen pakhuis aan de overkant van de weg. Aan de zijkant van het gebouw schemert onder een laag witte verf op de muur een oude advertentie voor wollen tapijten door en de meeste houten kozijnen zijn weggerot, maar één rij ramen op de tweede verdieping heeft nog glas, dus daar richt ik mijn blik op en ik wacht.

Elk kwartier stopt er een bus, maar ik gebaar ze steeds weg en wacht. Ik zie er beter uit dan Gina. Ik ben verdomme in elk opzicht beter dan Gina, en als mensen het portret zien dat Moriati van mij zal schilderen, zullen ze weten hoe een echt meesterwerk eruitziet.

Wanneer er een gezicht verschijnt achter een van de ramen aan de overkant, grijns ik. De man ziet er niet zo bejaard uit als ik me had voorgesteld, maar hij is oud, en heeft fletse ogen en een onregelmatige baard die het grootste gedeelte van zijn gezicht bedekt. Ik glimlach naar hem, maar zijn waterige blik glijdt slechts vluchtig langs me en dan is hij weg.

Godver.

De volgende ochtend zit ik weer in alle vroegte in het bushokje, rillend in de koude lucht. Moriati ver-

schijnt kort achter het raam, maar schenkt opnieuw weinig aandacht aan me.

Een week later ben ik geërgerd. Twee weken later ben ik een wrak. Elke ochtend werpt hij even een blik op me en verdwijnt dan weer. Ik doe geen oog meer dicht. Ik heb mezelf dit als doel gesteld, maar nu voelt het alsof alles wat ik nog niet kwijt ben me ook nog ontglipt. Moriati moet en zal me schilderen.

En dan breekt de glorieuze dag aan... nou ja, ik zorg dat hij aanbreekt.

Er hangt een mist over de stad en de zon komt futloos op. Moriati verschijnt achter het raam zodra ik ga zitten. Zoals alle andere ochtenden zie ik door het glas zijn ruwe gelaatstrekken en ingevallen schouwers, maar deze ochtend glimlach of zwaai ik niet naar hem, ik doe niets van wat ik eerder probeerde. In plaats daarvan sta ik op en trek simpelweg mijn jas uit, vouw hem netjes op en leg hem naast me op het bankje. Daarna doe ik mijn schoenen uit en zet die onder het bankje. Ik check het raam. Eindelijk kijkt hij naar me. Het spel is begonnen.

Ik trek de rest van mijn kleren een voor een uit, vouw elk kledingstuk op en leg het op een stapel naast me op het bankje, zonder mijn blik van het raam af te wenden. De kou prikt op mijn huid, maar ik geef geen krimp en blijf roerloos staan, terwijl de adrenaline door mijn aderen pompt. Moriati staart me recht aan. Ik merk dat hij even naar beneden kijkt en zie zijn rechterschouder bewegen. Oef. Ik neem aan dat hij een schets van me maakt. Hij zal die schetsen natuurlijk gebruiken als een studie voor mijn portret.

'Ik sta hier al twee weken voor je neus, ouwe zak,' zeg ik zachtjes, lachend in mezelf.

Ik hoop dat hij zich in zijn schilderij op mijn pluspunten concentreert: de welving van mijn sleutelbeen, de ronding tussen mijn taille en mijn heupen, de lengte van mijn bovenbenen. Ik vraag me af welke kleuren hij zal gebruiken en hoe hij mijn vormen zal abstraheren. Hoe mijn portret ook wordt, ik ben nu al blij in elk geval, al was het alleen al omdat ik weet dat mijn schoonheid niet onderdoet voor die van Gina.

Hij schetst verder en inmiddels voel ik de kou niet eens meer. De wetenschap dat ik een groot kunstenaar inspireer houdt me warm. Ik zal niet onmiddellijk een Ferrari kopen. Eerst ga ik naar de tandarts om mijn tanden een opknappbeurt te geven, daarna laat ik misschien een Ferrari importeren. Een rode. Waarom niet?

Alles valt op zijn plek en ik zou hier wel de hele dag kunnen blijven staan. Pas als ik iemand mijn naam hoor roepen herinner ik me dat er behalve Moriati en ik ook nog andere mensen zijn in deze stad, op deze ochtend.

Ik kijk in de richting van de stem en zie Gina dichterbij komen. Het kan me niet schelen. Eigenlijk kan het me wel schelen. Ik ben blij dat ze de kans heeft om hier getuige van te zijn. Binnenkort zal ze begrijpen dat ze gewoon een meisje bij een bushokje was, terwijl ik Moriati's muze ben. Het leven is goed. Het leven is eerlijk. Dit is hoe het bedoeld is. Laat Gina mijn naakte schoonheid maar zien op de manier zoals Moriati die ziet. Laat haar zich realiseren wat ze Andy heeft afgenomen.

Gina staat nu naast me, maar ik heb geen enkele behoefte om haar aanwezigheid te erkennen want ik ben de heerlijkste vrouw ter wereld. Ze praat tegen

me, maar ik versta er geen woord van. Al mijn aandacht is bij Moriati die nu verwoed aan het schetsen is. Maar er gebeurt iets vreemds met hem. Hij drukt zijn gezicht tegen het raam en ik zie het vervolgens op een bekende manier vertrekken. Zijn harige wang glijdt omlaag langs het raam en hij beeft terwijl zijn mond een O vormt. Een hartaanval, probeer ik mezelf voor te houden, maar alleen omdat een hartaanval te verkiezen is boven de waarheid.

Gina is gestopt met praten. We kijken er nu samen naar. Ook zij ziet Moriati's ogen gelukkig naar boven rollen.

Als de realiteit tot me doordringt verkeer ik even in een staat van verlamming. Gina schraapt ongemakkelijk haar keel. Hier sta ik dan, naakt, op een drukke straat, in de winter, terwijl aan de overkant van de weg de beroemdste kunstenaar van Australië zijn eigen kleverige verf op de binnenkant van een smerig raam smeert, met mijn ex-beste vriendin als getuige. Ik voel me een dweil, totdat ik mezelf gerust weet te stellen. Het is oké... het enige wat er is gebeurd, is dat ik Moriati diep heb geraakt. Ik heb hem wakker geschud en mijn aantrekkingskracht heeft hem overweldigd. Ik heb er geen idee van hoe mooi het schilderij zal worden dat hij nu gaat maken. Bij verkoop zal het gegarandeerd de voorpagina van de *Sydney Morning Herald* halen.

Gina pakt mijn opgevouwen kleren van de bank en reikt ze me aan.

'Het is steenkoud,' zegt ze. 'Je moet je kleren weer aantrekken.'

'Wat doe jij hier?' vraag ik. 'Ik dacht dat je nooit meer de bus zou nemen. Waar is je Ferrari?'

Gina's adem komt in wolkjes uit haar mond als ze zucht. 'Je moet je kleren aantrekken,' zegt ze. 'Je raakt nog onderkoeld.'

'Wat is er met je?' vraag ik, terwijl ik met één hand over een stijve tepel glijd. 'Kun je dit niet aan?'

'We hebben de Ferrari moeten teruggeven,' zegt Gina. 'Het schilderij was nep. Die man die zich zojuist achter het raam heeft afgetrokken is niet Moriati. Het is gewoon een ouwe klootzak. Een oplichter. En een engerd. Mijn portret was waardeloos.'

'Je liegt,' zeg ik.

Ze schudt haar hoofd. 'PWC heeft ons een kopie gegeven van het rapport van de expert. Andrews zus is hierdoor bijna haar baan kwijtgeraakt. Andrew was zo kwaad dat hij het doek met een stanleymes heeft bewerkt en in de haven gedumpt.'

Ik word misselijk. Gina trekt me naar zich toe en omhelst me. Een stel jomt langs.

'Huur een kamer,' roept de man over zijn schouder.

Ik maak me los en doe een stap naar achter.

'O,' zeg ik. 'Wat een afknapper. Je bent alles kwijt.'

'Nou, niet alles.' Ze legt mijn stapel kleren terug op de bank.

'Nee, je hebt gelijk,' zeg ik. 'In elk geval heb je Andy nog. En weet je wat hij tegen me zei? Hij zei dat hij heel veel van je houdt. Hij zei dat je zijn soulmate bent.'

'Je moet je kleren aantrekken.'

Maar ik trek mijn kleren niet aan. Ik doe wat ik al een hele tijd geleden had moeten doen. Ik haal diep adem en loop weg.